

De l'Evangeli de sant Lluc

Llavors alçà els ulls cap als seus deixebles i digué: Felços els pobres: és vostre el Regne de Déu! Felços els qui ara passeu fam: Déu us saciarà! Felços els qui ara ploreu: vindrà dia que riureu! Felços vosaltres quan, per causa del Fill de l'home, la gent us odiarà, us rebutjarà, us insultarà i denigrarà el nom que porteu! Aquell dia, alegreu-vos i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel. Igualment feien els seus pares amb els profetes.

Però ai de vosaltres, els rics: ja heu rebut el vostre consoll! Ai de vosaltres, els qui ara aneu tips: vindrà dia que passareu fam! Ai de vosaltres, els qui ara rieu: vindrà dia que us doldreu i plorareu! Ai quan tota la gent parlarà bé de vosaltres: igualment feien els seus pares amb els falsos profetes! (Lc 6,20-26)

Així com el manament de «no matar» posa un límit clar per assegurar el valor de la vida humana, avui hem de dir «no a una economia de l'exclusió i la desigualtat». Aquesta economia mata. No pot ser que no sigui notícia que mor de fred un ancià que té per casa el carrer i que sí que ho sigui una caiguda de dos punts en la borsa. Això és exclusió. No es pot tolerar més que es llenci menjar quan hi ha gent que passa fam. Això és desigualtat.

Avui tot entra dins el joc de la competitivitat i de la llei del més fort, en què el poderós es menja el més feble. Com a conseqüència d'aquesta situació, grans masses de la població es veuen excloses i marginades: sense treball, sense horitzons, sense sortida. Hom considera l'ésser humà en si mateix com un bé de consum, que es pot usar i després llençar. Hem iniciat la cultura del «descartament» que, a més, és promoguda. Ja no es tracta simplement del fenomen de l'explotació i de l'opressió, sinó d'una cosa nova: amb l'exclusió queda afectada en la seva mateixa arrel la pertinença a la societat en la qual hom viu, perquè hom ja no està a baix, a la perifèria, o sense poder, sinó que està a fora. Els exclosos no són «explotats» sinó rebuigs, «sobrants» (FRANCESC, *L'alegria de l'Evangelí*, 53).

Càritas

No ens hi volem acostumar!

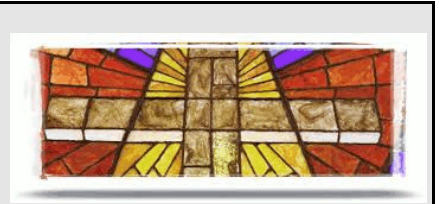

No! No ens volem tornar insensibles. No ens volem acostumar a pensar que és "normal" que en el nostre món, sovint al nostre costat, hi hagi persones que estan en la pobresa, en la marginació, en l'exclusió..., que són «sobrants».

Ens volem revoltar cada vegada que ens diuen que les coses són així, que no hi ha res a fer perquè sempre ha estat d'aquesta manera. I ens revoltem més encara quan això se'ns diu en nom d'un déu diner que és insaciable i que devora a qui faci falta sense cap consciència.

Ja sabem allò que diu Jesús a l'Evangelí:

**De pobres, en teniu sempre amb vosaltres,
i els podreu fer el bé sempre que voldreu
(Marc 14,7)**

Doncs la comunitat cristiana vol fer el bé a tota persona que ho necessita, sigui qui sigui, per mirar de fer que pugui viure amb tota la dignitat que es mereix. Perquè si no ho fem la nostra fe seria buida, no tindria cap sentit. No podríem pas parlar d'amor.

Voldríem arribar a una situació en la qual no hi hagués pobres enlloc del nostre món, un moment social en el qual ningú sobrés, tothom fos important i fos valorat per la seva condició de persona humana, filla de Déu, germana en igualtat de tots els homes i dones... Una situació de felicitat! Estem convençuts que això és el que volia Jesús quan parlava del Regne de Déu. Aquell dia ja no hi haurà pobres. Tampoc no hi haurà rics. O, si voleu, tots serem immensament rics de l'amor que se'ns haurà donat, que haurà omplert la nostra pobresa radical amb generositat gratuïta. No tindrem res perquè ho tindrem tot.

Càritas és la comunitat cristiana que estima organitzadament.

A Càritas volem que sigui normal l'amor, el compartir, la generositat, el fer el bé!

A Càritas ho fem amb tu, i en nom teu. I "tu" ets qualsevol cristià. "Tu" ets qualsevol persona que no es vol acostumar a un món essencialment injust.

I "tu", aquest "Tu", és el Crist, és Déu, és l'Amor!

